

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ ОКРУЖНОГ ОДБОРА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ПЧИЊСКИ ОКРУГ

БРАЊЕ, ЈУН 1999. ГОД.
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК
БРОЈ 642

ГОВОР ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
У НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

ДРУГА СТРАНА МЕДАЉЕ

Анализа предлога за решење косовско-метохијске кризе које су донели Марти Ахтисари и Виктор Черномирдин.

Даме и господа, данас ће, вероватно, скупштинска већина изгласати одлуку о прихватању ових основних начела мировног споразума, односно основних начела на којима треба да почива будућа резолуција Савета безбедности Уједињених нација.

Лично сам убеђен да ће већина вас, који будете гласали за прихватање ових начела, то урадити са тешком муком, са великом горчином у устима. Радује се само овај нови кандидат за Милана Недића, радује се само онај који је унапред био спреман да служи непријатељу наше земље, ко планира да се стави у службу окупатору и да проведе свој злочиначки наум.

Нико частан, нико паметан, неће се радовати. Ако након овога уследи престанак бомбардовања или само па-

уза у бомбардовању, а то је под велики упитником, лакнуће мало народу, али лакнуће за кратко. Неће бити бомби из ваздуха, али биће бомби других врста, можда много разорнијих од ових које падају из ваздуха.

Посланици Српске радикалне странке гласаће против ових основних начела. Ми их не можемо никако прихватити ни у једној варијанти. Зашто? Зато што доводе у питање државни суверенитет и територијални интегритет наше земље, што нам у првој фази на основу ових принципа западне силе отимају Косово и Метохију, а већ изражавају жељу да отму и преостали део Србије.

1001 лаж барона Минхаузена

Овде сте чули српског барона Минхаузена како тврди да се неко залагао да се отцепи Косово и Метохија. То, једноставно, није истина. На синоћњем састанку пред двадесет сведока, међу њима оба председника Републике, председник Републичке владе, многи министри, моја је теза била чак и да жртвујемо део територије, руку, ногу итд, ми тиме ништа не заустављамо, тиме их само подстичемо да крену даље и то показује пример Српске Крајине и Републике Српске. Српска Крајина је жртвована у целости, а око Републике Српске постигнут споразум, отета је трећина територије и шта је остало од Дејтонског споразума, шта је остало од тога компромиса? Ништа. Они исти који су креирали Дејтонски споразум, у њега се заклињали, сада су га већ увелико прекршили.

Овде српски барон Минхаузен говори како су трупе Уједињених нација или западних сила, како су се звале, није битно, дошле у Источну Славонију и Барању, па у прво време није било хрватских војника на Дунаву, а после две године дошли хрватски војници. Јесте, те силе су дошле на Дунав и у Источну Славонију да би протежирале хрватски државни и национални интерес, а не српски. Те силе су помогле Хрватима у геноциду над српским народом и те исте силе не долазе сада да спасу Косово за Србију и српски народ, него да отерају Србе са Косова и да Косово предају Шиптарима. То је битна разлика.

Тај исти барон Минхаузен говори како се кроз заставу Уједињених нација огледа и наш суверенитет. Па и наше су трупе ишле на Синај, ишле су на линију разграничења Ирака и Ирана, да ли су баш ишле у Конго или ни-

су, то је друго питање, итд. Али, паше трупе су увек ишле на липију разграничења, а не у мисију окупације, а овде је реч о окупацији.

Шта садрже ова пачела? Кажу - трепутно и проверљиво окончаће насиља и репресије на Косову. Прво, на Косову нема никакве репресије, а има само једне врсте насиља. То је насиље преосталих малих банди шиптарских терориста, које су у стању само из заседе да убијају људе и ништа више. Не представљају никакву војну силу, апсолутно никакву. Већи број група расејаних по простору, које убијају из заседе, што није никакав проблем за нашу полицију.

„Проверљиво“ повлачење главом без обзира

Затим, у другој тачки се каже - проверљиво повлачење са Косова свих војних, полицијских и паравојних снага према брзом временском распореду. Шта је брзи временски распоред? То је бежање. То је повлачење главом без обзира. Ми смо видели те брзе временске распоред мало у Словенији, а још више у Хрватској. У почетку је то ишло добро, а после су почели да нам отимају целе композиције са наоружањем и војном опремом, целе касарне, целу болницу у Загребу итд. То вам је код сваке војске која мора брзо да се повуче. Прве јединице се повуку организовано, а онда настаје стампедо. Ко ће то да контролише?

Које то паравојне снаге да се повуку? Тамо нема никаквих паравојних снага. Сви људи под оружјем су или у оквиру Војске или у оквиру полиције. Апсолутно никаквих паравојних снага нема и овде се говори о повлачењу свих војних и полицијских снага. Тамо где повучемо нашу војску и нашу полицију, више нема наше државе. Истина је да се креатори овог папира позивају на једном месту на очување државног суверенитета и територијалног интегритета Југославије. Само је то пука фраза. То је само про форме речено.

Наша држава је суверена само тамо где има своју војску и полицију. Где нема наше војске и полиције, нема нашег суверенитета. Суверенитет је основни атрибут државе, а суштина државе је монопол физичке силе. Тамо где не постоји наш монопол физичке силе, нема суверенитета. Могућ је ограничени суверенитет, да

буде наше силе и још нечије, али овде нема ни ограниченог суверенитета, овде нема никаквог суверенитета. Суверен је онај чија је војска на Косову и Метохији.

Тачка 6. или 7, питање је сад

У тачки 3. се каже да ће се разместити ефективне међународне цивилне и безбедносне снаге, а да то може бити одлучено на основу Главе VII Повеље Уједињених нација, што је посебно за нас лоше. Ту сада руски преговарачи тврде да можда могу постићи да буде под тачком 6, што је мало мекше, јер када је у питању тачка 6. онда наша држава склапа споразум са Уједињеним нацијама, односно Саветом безбедности о модалитетима, а када је тачка 7. онда нам се решење намеће, онда се то третира као претња светском миру реагује се директно по одлуци Савета безбедности.

Можемо ли ми ту веровати на реч? Прошли пут је Черномирдин дошао са неким основним контурама руског плана, који смо у основи, уз извесне дораде, уз извесна наглашања могли прихватити, чак као да нам је мало лакпуло било са тим планом. Сада долази са нечим што нема везе са опим претходним.

Како онда можемо веровати на реч да ће та резолуција бити другачија од овог папира? Искуство са Српском крајином и Републиком Српском нас учи да ће та будућа резолуција бити још гора од овог папира. То чиста логика говори.

НАТО са маском Уједињених нација

У тачки 4. се каже да ће безбедносно присуство бити уз суштинско учешће НАТО-а. Дакле, не долази НАТО као пакт, него трупе НАТО-а долазе као трупе Уједињених нација. Да ли има неке формалне разлике? У изгледу униформи, у шлемовима, у боји шлемова, ништа више. Уопште се не поставља питање како ће се трупе звати него из којих ће држава бити и ко ће командовати тим трупама. Трупе ће, пре свега, бити из земаља НАТО-а и командоваће им командант снага НАТО-а.

Шта се дешава када неко каже - доста је било, повлаче се трупе Уједињених нација? Имамо пример Македоније. Истекао је рок на који су

дошле те трупе, Кина је била против продужетка рока, али трупе су остале и само су промениле униформу. Све трупе из НАТО земаља су остале и више нису трупе Уједињених нација, него трупе НАТО-а. Тако у перспективи, за годину - две, Кина и Русија могу да кажу - сада је доста, пећемо да продужимо мандат трупама Уједињених нација, не изгласа се одлука о продужењу, а Американци кажу - паше трупе остају. Неће бити СФОР, него КВОР, неће бити АЈ-ФОР, него УНПРОФОР итд. Стотине назива, а иста суштина. Дакле, ни ту се ништа не може добро очекивати, уколико дођу трупе агресорских земаља.

Агресорске земље нису успеле да заузму ниједан део наше територије, а сада ми доносимо одлуку да их добровољно пустимо на део територије. Наравно, не доносимо ми сада ту одлуку, него уз велику бојазан доносимо ту одлуку скупштинском већином, јер ће неки гласати против, пре свега Српска радикална странка, али, Скупштина као целина такву одлуку доноси, као највиши државни орган Србије и улазе трупе агресорских земаља.

Где је сада гаранција да ће они стати на Косову, да не иду даље? Видели сте ви уочи Рамбујеа, Дипзбир је већ обигравао по Војводици, састајао се са Чапком и са још неким и већ припремао терен. Знамо какве су им намере са Сапцаком, а знамо и какве су им намере са Црном Гором. Искуство нас учи да је Косово само једна етапа. Била је Српска Крајина, била је Република Српска, а сада је Косово. Значи да ишчекујемо шта следи даље.

Знамо одмах шта следи даље, јер нису случајно порушени сви мостови на Дунаву, осим једног јединог.

У тачки 5. се говори о успостављању привремене администрације као дела међународног цивилног присуства. То је окупациона управа, којим формално руководи Савет безбедности, а суштински Америка и НАТО. Значи, повлачи се комплетна наша цивилна администрација, од начелника Округа до привременог Извршног већа, од општинских органа па падаље. Ниједан орган управе не остаје. Формирају се нови. Знамо добро ко ће формирати те нове органе управе - формираће их окупатор од припадника албанске терористичке организације.

То ће бити окупациона управа на Косову и Метохији. Зато администарција Уједињених нација, видели сте када су дошли ОЕБС-ови верификатори, око себе су окупљали само најистакнутије албанске сепаратисте. Не могу да кажем да су сви они били терористи, али су сви редом били сепаратисти.

Та прелазна управа је, наравно, до референдума. Овде се референдум не помиње, али са огромном лакоћом ће га ставити на папир када затраже, и нико више не може спречити да не буде референдума.

У свим случајевима када су Уједињене нације имале протекторат на тзв. несамосталним територијама или територијама под старатељством, у свим случајевима протекторат Уједињених нација се окончао референдумом. Упечатљив пример је Намибија. Намибија је имала само 800.000 становника, а и данас је питање да ли има више од милион становника. То је огромна територија а мало становника, али је проведен референдум. Наравно, воља народа је била независност. Ту није било неких међуетничких трзавица па да се неки проблем створио око тога. Намибија је могла да стапе на ноге реалтивно, колико то може са овом мало становника, и да постане независна држава.

У овом случају такокође иду у правцу стварања независне државе. За нас је гора ова варијанта да је Косово формално у Југославији, а суштински није. То је најгора варијанта.

Војска Југославије на минским пољима

У тачки 6. говори се да ће се једном договореном броју југословенског и српског особља дозволити да се врати ради обављања одређених дужности. Ту се мисли делимично на војно особље, али се каже да ту може бити реч о стотинама људи (то пише овде у напоменама) каже се неколико стотина људи. Тачно се и каже који су и задаци - да одржавају везу са међународном цивилном мисијом и међународним безбедносним присуством, суштински ништа, осим да им послужи за неки посао. Затим, да обележавају и чисте минска поља. Значи, да им ми чистимо минска поља. Они да нас окупирају, а наши младићи да им чисте минска поља.

Што смо те мине постављали ако сада треба наши младићи да се излажу ризику и да чисте те мине.

Даље, каже се „одржавање присуства на местима српске баштине“, што значи да би у неколико српских цркви и манастира било стража наших војника или евентуално полицајаца. То може владика Артемије, добар је са Американцима, може и црквене паравојне трупе да формира, зашто би војску слали за то из Србије, да би се држала даношња стража. Тамо где нема наших људи и нашег народа не треба да чувамо ни споменике. И споменике можемо преселити, бар циглу по циглу, ако не можемо другачије. Шта ће нам споменици тамо где нема нашег народа?

Наш народ, нажалост, повућиће се са својом војском и полицијом. Не мислите ваљда да ће косовски Срби чекати америчког окупатора и терористичку тзв. ослободилачку војску Косова. Неће их чекати ни Срби, ни муслимани, ни Горанци, ни Роми, ни Египћани, па их чак неће чекати ни Албанци који су били лојални Србији. Они ће морати први да побегну, а има и таквих Албанаца. Негде их има приличан број. Сви ће морати да побегну. Ево, има и овде посланика са Косова, па нека сами мало размисле, шта ће они да ураде - да ли ће остати или ће и они морати са војском и полицијом да оду. Док је на Косову и Метохији наша војска, док је тамо наша полиција, живеће и Срби и живеће националности које су и до сада биле лојалне Србији.

Неконтролисани повратак Шиптарских избеглица

Тачка 7, што се тиче безбедног и слободног повратка свих избеглица и насељених лица, под надгледањем УНХЦР-а - шта ће се овде десити? Не само да ће се вратити сви Албанци који су изашли са Косова и Метохије, него ће се и још пола Албаније преселити, јер пеме никакве контроле.

Једино би наша државна власт могла да контролише, па да се види које држављанин и може да се врати, а ко није држављанин не може да се врати. Ми знамо да је више од 300.000 Албанаца из Албаније дошло на Косово и Метохију, а да пису имали наше држављанство. То је, такође, врло крупно питање.

Нема споразума без два потписника

У тачки 8. говори се опет о постизању привременог политичког оквирног споразума којим се обезбеђује суштинска самоуправа, уз пуно узимање у обзир Споразума из Рамбујеа. Кога Споразума из Рамбујеа? Да ли постоји неки споразум из Рамбујеа? Не постоји. Нешто што пису потписале две стране, не може бити споразум. Нема споразума у праву без најмање две стране потписнице, без уговарача. Тамо где нема два потписника, нема споразума, а овде је само једна страна потписала. Какав је то споразум. Ко ће их спречити да то у целости примене?

Када то примене на Косову и Метохији, када тамо учврсте сепаратистичку власт, онда иду на остатак Србије. Када њихове трупе једном дођу тамо, следећи ултиматум ће бити да пролазе слободно кроз Србију, да имају дипломатски имунитет, да долазе одозго, са врха, из Мађарске преко целе Србије, да успут могу да се заустављају итд. Када их једном навикнемо да прихватамо језик ултиматума, онда ту нема краја. Како приципјелно да се супроставимо следећем ултиматуму?

Видите, даме и господо, ми смо овог пута имали солидну мобилизацију, изнад сваког очекивања. Могло би се слободно рећи да смо имали одличну мобилизацију. Наши људи су се одазвали, било је чак и много добровољаца, јер знају шта бране. Бране отаџбину, бране српску светињу Косово и Метохију. Али, када се покаже да је та одбрана узалудна, ко ће сутра извести мобилизацију да се брани Војводина, да се брани Срем, Бачка, Банат, да се брани Рашка област, да се брани Шумадија? Ко ће ту мобилизацију извести.

Може Вук Драшковић да врши мобилизацију једино као паркоман.

Ту више нико неће моћи да убеди наше људе да треба да се одазову и да треба да се боре, већ ће рећи - ево, борисмо се, па шта би од те борбе. То је оно што је најопасније. Лакше ће поднети пет до шест година затвора него да иду и да се боре, да погину и да се после покаже да је узалуд. Ми смо све ово могли прихватити и без бомбардовања и без жртава, а нисмо хтели, чували смо Србију. Чак је ово теже од онога што нам је било пуње-

но у Рамбујеу. Оно је само било разрађено до детаља, а ово је оквирно, па тек онда стужу анекси. Анекс за анексом, запамтите ове моје речи. Ко ће заустављати те анексе? Свака седница Савета безбедности после ове прве биће неки нови анекс, па анекс овоме и анекс ономе.

Пакт о стабилности - тотална капитулација

Прво, у тачки 9. се говори о економском развоју и стабилизацији. Неуки људи кажу - маршалов план. Вук Драшковић зна само за један маршалов план, за план маршала Тита. За друге маршалове планове не зна. Он би тако здружио да проведе до краја план маршала Тита. Кажу у тачки 9. да ће тај свеобухватан приступ економском развоју укључујући и спровођење Пакта стабилности за југоисточну Европу, а који је то пакт. Да ли је неко од вас видео тај пакт. То је нешто што се спрема нама иза леђа. Ту учествују и Мило Ђукановић и Ђинђић, а ми још појма немамо. Имамо можда неке обавештајне назнаке, неке индиције, али ништа конкретно. Шта садржи тај пакт о стабилности? Садржи тоталну капитулацију. Довољно је широко међународно учешће у реализацији тог пакта ради даљег унапређивања демократије. Они да нам унапређују демократију. На шта ће се свести то унапређивање демократије? Да дођу овде са разним контролорима, са верификаторима, са широким овлашћењима, да полако улазе са полицијом и војском, да нам организују изборе, да нам прописују за кога треба гласати на изборима и да постепено све оно што је патриотско, слободарско у Србији, експедује према Хашком трибуналу. Неке ствари на овом папиру још не постоје. Наши преговарачи можда мисле да су тајно избегли неке од тих ствари, а пису. Оне су само одложене за исвесно време. Ово је један дурдубак који ми треба за почетак да прогутamo. Онда иде следећи, већи и на већој удици. Томе нема краја.

Видите шта је још опасно. Када агресор нападне на неку државу, па јој окупира део територије, окупација је фактичко стање и она се једном мора окончати. Турска окупација дела Кипра једном мора престати, осим у случају да кипарска влада потпише да је то трајно и да се сло-

жи за турским трупама. Ми очекујемо да то кипарска влада никада пеће потписати, осим ако и њој Америкаши једном заврну руку на леђа. Овде ми потписујемо да нам дођу стране трупе и то је много горе.

Овим прихватањем ми легализујемо агресију на Савезну Републику Југославију. Ми пост-фестум чинимо агресију оправданом са правног аспекта, да се покаже - ево, пристали су, значи требало је да их разарамо. Како нам је јуче председник Владе рекао, 17% индустрије је разорено.

Затим, кажу да се залажу за економски просперитет, стабилност и регионалну сарадњу, и све то знамо како изгледа, како функционише у Републици Српској. Где су те обећане милијарде, нигде их нема, алу су ушли у друштво, потпуно обезбедили и војску и полицију, а наша војска тамо ништа не значи, разоружавају нам целе корпусе када им падне на памет, и наша полиција је тамо пуки привезак окупатора.

Појава кандидата за Милана Недића

Онда нађу варијанту како да управљају Владом уз одређени број квислинга међу Србима, и онда колико им је потребно муслиманских гласова да то поткрепе. Некада се прерачунају, пекада погреше у рачуници, али грчевито држе оно постигнуто. Због тога Влада не може још да се формира. Патриоти не пристају на њихове услове, а они чине шта им је воља. Ако им то дозволимо, сутра ће и у Србији и у Савезној Републици Југославији постављати, смењивати и председника, и Владу, и посланике. Једноставно, на изборима им се неће свидети десет посланика, скипу их, кажу - они могу, а они не могу итд. Све се то ради у Републици Српској. Ко ће то спречити. То је суштина овог плана.

Што је најважније, прихватање ових начела не значи обуставу бомбардовања одмах, него да почнемо повлачење трупа, па ће они проценили када је то повлачење довољно убедљиво да могу престати са бомбардовањем. Нема ни гаранције да нам неће бомбардовати и те трупе у повлачењу - па ће рећи - извишите, грешка. Мислили смо да напредују, да се не повалче. Схватио бих да неко жели да се ово прихвати, да бар те гаранције - чим прихватите, престје

бомбардовање или привремено обустављамо бомбардовање. Нема тога. Ми се само препуштамо на милост и немилост, ако још један метак испалимо, једну гранату, једну ракету на њихову злочиначку авијацију, то ће сматрати кршењем и овога што смо прихватили. Ми сада пристајемо да уопште не пуцамо, да се уопште не бранимо, да се повалчимо, а они ће проценити да ли је то повлачење довољно убедљиво, па ће онда у знак милосрђа да прекину бомбардовање. Није лако данас гласати за ово. Српски радикали за то пеће гласати, гласаће против. Али знајте - ништа нећемо учинити да отежамо ипак тежак положај Србије.

Жигосаћемо, као и до сад, сваки покушај издаје, сваког садашњег или будућег кандидата за Милана Недића, свакога онога ко хвали окупатора као ослободиоца, ко прижељкује окупацију, јер га народ пеће на изборима, па мисли уз окупаторску помоћ да може да се дочепавласти, али пећемо изазивати пслогу међу Србима, а желимо заправо да се оптимистичке варијанте, које су се данас и овде чуле из уста челника Социјалистичке партије Србије и ЈУЛ-а, обистине.

Желимо да сте ви у праву, па макар се ми више никада не бавили политиком. Желимо да се ваша претпоставка покаже тачна, па макар ми сви рекли писмо за политику и идемо, ви се бавите тиме даље, ми одлазимо. Али, морате признати да сте и ви свесни какве се све опасности крију и какве последице могу да буду.

ВЕЛИКА СРБИЈА
НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ, Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић, Редакција: Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Жана Живаљевић, Огњен Михајловић, Весна Арсић, Александар Вучић, Драгољуб Стаменковић, Коста Димитријевић, Вељко Дукић. Новине „ВЕЛИКА СРБИЈА“ уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. 01 да се „ВЕЛИКА СРБИЈА“ сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка л. алинеје 10. за чији промет се плаћа порез по стопи од 3%.